Hitehagyás és közbenjárás

11. lecke, 3. negyedév, 2025. szeptember 6–12.

Szombat délután szeptember 6

Emlékvers:

„Megtére azért Mózes az Úrhoz, és monda: Kérlek! Ez a nép nagy bűnt követett el: mert aranyból csinált magának isteneket.32De most bocsásd meg bűnöket; ha pedig nem: törölj ki • engem a te könyvedből, a melyet írtál. 2Móz 32:31, 32

„Mózes nagy szeretetét fejezte ki a nép iránt azzal, hogy az Úrhoz könyörgött, bocsássa meg bűneiket, vagy törölje ki nevét a könyvből, amelyet írt. Közbenjárása itt Krisztus szeretetét és közbenjárását illusztrálja a bűnös emberiségért. Az Úr nem engedte, hogy Mózes szenvedjen a hitehagyott nép bűneiért. Kijelentette neki, hogy azokat, akik vétkeztek ellene, kitörli a könyvéből, amelyet írt; mert az igazak nem szenvedhetnek a bűnösök bűnéért. Az itt említett könyv a mennyei nyilvántartás, amelyben minden név, cselekedet, bűn és engedelmesség hűen fel van jegyezve. Ha valaki olyan bűnt követ el, amelyet az Úr nem tud megbocsátani, a nevét kitörlik a könyvből, és elpusztításra ítélik. Bár Mózes tisztában volt azzal, hogy milyen szörnyű sors vár azokra, akiknek a nevét kitörlik Isten könyvéből, mégis egyértelműen kijelentette Isten előtt, hogy ha a vétkező izraeliták nevét kitörlik, és többé nem emlékszik rájuk, akkor ő is azt kívánja, hogy az ő nevét is kitöröljék az övékkel együtt.

Mert soha nem tudta volna elviselni, hogy haragja teljes mértékben lesújtson azokra az emberekre, akikért olyan csodákat tett. 3SG 285.1

Vasárnap szeptember 7

Kudarcos vezetés

Olvassa el az Exodus 32:1–6-ot. Hogyan lehetett, hogy Áron vezetése ilyen látványosan kudarcot vallott?

Mózes távollétében a bírói hatalom Áronra ruházódott át. A hatalmas tömeg a sátor körül gyülekezett össze és ezzel a követeléssel álltak elő: „Kelj fel, csinálj nékünk isteneket, kik előttünk járjanak; mert nem tudjuk mint lőn dolga ama férfiúnak Mózesnek, aki minket Egyiptom földéből kihozott” (2Móz 32:1) (Lásd: Függelék 4. sz. megjegyzését.) Azt mondták, hogy a felhő, amely eddig vezette őket, most állandóan a hegyen nyugszik és nem vezeti őket többé. Helyette egy képmásra van szükségük; és ha — amint egyesek ajánlották — úgy döntenének, hogy visszatérnek Egyiptomba, akkor elnyernék az egyiptomiak jóindulatát azzal, hogy a képmást vinnék maguk előtt és azt ismernék el istenükként. PP 274.2

Ebben a válságban olyan szilárd jellemű, rendíthetetlen bátorságú emberre volt szükség, aki Isten tiszteletét többre becsülte a népszerűség kegyénél, személyes biztonságánál, sőt saját életénél is. Izrael jelenlegi vezetője azonban nem ilyen jellemű ember volt. Áron tilta-kozott ugyan a nép véleménye ellen, de ingadozása és félénksége csak azt eredményezhette, hogy a válságos pillanatban az emberek csak még határozottabban adtak hangot kívánságuknak. A zűrzavar növekedett. Úgy látszott, hogy vak, oktalan őrület keríti hatalmába a sokaságot. Voltak azért néhányan, akik hűségesek maradtak Istennel kötött szövetségükhöz, de a nép nagyobb része csatlakozott a hiteha- gyókhoz. Azokat a keveseket, akik bátorkodtak bálványimádásnak bélyegezni a képmás készítését, vadul megtámadták, durván bántalmazták, és a keletkezett zűrzavarban életüket vesztették. PP 274.3

Áron féltette saját biztonságát és ahelyett, hogy nemesen kiállt volna Isten tekintélye és tisztelete mellett, engedett a sokaság követeléseinek. Az volt az első cselekedete, hogy elrendelte az arany fülbevalók összegyűjtését minden embertől. Abban a reményben tette ezt, hogy a hiúságuk ráveszi majd őket ennek az áldozatnak a megtagadására. Az emberek azonban készségesen adták oda ékszereiket. Ezekből Áron öntött borjút készített Egyiptom isteneinek utánzásaként. A nép felkiáltott: „Ezek a te isteneid Izrael, akik kihoztak téged Egyiptom földéről” (2Móz 32:4). Áron eltűrte Jahvénak ezt a megsértését. Ennél többet is tett. Mivel látta, hogy az aranyborjút milyen megelégedéssel fogadták, oltárt épített előtte és kihirdette: „Holnap az Úrnak innepe lesz!” (2Móz 32:5). Ezt a közleményt a hírnökök trombitákkal adták tovább csoportról csoportra az egész tábor területén. „Felkelvén azért másnapon jó reggel, áldozának égőáldozattal és hálaáldozattal is; azután leüle a nép enni és inni; azután felkelének játszani” (2Móz 32:6). Azzal az ürüggyel, hogy „ünnepet tartanak az Úrnak” átadták magukat a falánkságnak és a kicsapongó dorbézolásnak. PP 275.1

Napjainkban is milyen gyakran megtörténik, hogy az élvezet vágyát a „kegyesség látszata” mögé rejtik. Az a vallás, amely megengedi, hogy az istentisztelet szertartásai közben az emberek átadják magukat az önző vagy érzéki vágyak kielégítésének, ma épp úgy elnyeri a sokaság tetszését, mint Izrael napjaiban. Még mindig vannak ingadozó Áronok, akik miközben tekintélyes helyet töltenek be az egyházban, engednek a nem megszenteltek kívánságainak, így bátorítják őket a bűn elkövetésére. PP 275.2

Hétfő szeptember 8

Bálványimádás és gonoszság

Olvassuk el az Exodus 32:6-ot. Hova vezetett őket gyorsan a bálványimádásuk? (Lásd még a Zsoltárok 115:4–8; Zsoltárok 135:15–18; Ézsaiás 44:9, 10.)

Csak néhány nap telt el azóta, hogy a héberek ünnepélyes szövetséget kötöttek Istennel és engedelmességet fogadtak neki. Féle-lemtől remegve álltak a hegy előtt az Úr szavaira figyelve: „Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem” (2Móz 20:3). Isten dicsősége még mindig ott lebegett a Sinai hegy fölött a gyülekezet szeme láttára. Az izraeliták azonban elfordultak tőle és idegen isteneket kértek. „Borjút csináltak a Hóreb alatt, és hajlongtak az öntött bálvány előtt. Felcserélték az ő dicsőségöket; ökörnek képével, amely füvet eszik” (Zsolt 106:19-20). Mivel mutathattak volna ki nagyobb hálátlanságot vagy vakmerőbb sértést Isten iránt, aki gyengéd Atyaként és mindenható királyként jelentette ki magát nekik? PP 275.3

Milyen módon tükrözi az aranyborjúval kapcsolatos hitehagyás a Róma 1:22–27-ben leírtakat?

Mózest az Úr a hegyen figyelmeztette a táborban lejátszódó hite- hagyásra és utasította, hogy késedelem nélkül térjen vissza: „Eredj, menj alá” — mondotta az Úr — „mert megromlott a te néped, amelyet kihoztál Egyiptom földéből. Hamar letértek az útról, amelyet parancsoltam nékik, borjúképet öntöttek magoknak, azt tisztelik és annak 318 áldoznak” (2Móz 32:7-8). Isten még kezdetben megakadályozhatta volna ezt a mozgalmat. Hagyta, hogy idáig jusson, hogy az árulásra és hitehagyásra kiszabott büntetésből mindenki tanuljon. PP 276.1

„Emberi bölcsességével a világ nem ismerheti meg Istent. Bölcsei Isten teremtett műveiből gyűjtenek össze egy tökéletlen

ismeretet Istenről, majd ostobaságukban a természetet és a természet törvényeit a természet Istene fölé emelik. Azok, akik nem ismerik Istent azáltal, hogy elfogadják a kinyilatkoztatást, amelyet Ő Krisztusban tett magáról, csak tökéletlen ismeretet szereznek róla a természetben; és ez az ismeret, messze nem ad magasabb fogalmat Istenről, és nem hozza az egész lényt összhangba az Ő akaratával, hanem bálványimádókká teszi az embereket. Bölcsnek vallva magukat, bolondokká válnak." 1SM 295.1

Kedd szeptember 9

Corrupting Themselves

Olvassuk el az Exodus 32:7, 8 verseket. Miért küldte Isten Mózest vissza Izráel táborába?

Mózest az Úr a hegyen figyelmeztette a táborban lejátszódó hite- hagyásra és utasította, hogy késedelem nélkül térjen vissza: „Eredj, menj alá" — mondotta az Úr — „mert megromlott a te néped, amelyet kihoztál Egyiptom földéből. Hamar letértek az útról, amelyet parancsoltam nékik, borjúképet öntöttek magoknak, azt tisztelik és annak 318 áldoznak" (2Móz 32:7-8). Isten még kezdetben megakadályozhatta volna ezt a mozgalmat. Hagyta, hogy idáig jusson, hogy az árulásra és hitehagyásra kiszabott büntetésből mindenki tanuljon. PP 276.1

Isten népével kötött szövetsége érvényét veszítette e hitehagyás miatt, és ezt mondta Mózesnek: „[...] hagyj békét nékem, hadd gerjedjen fel haragom ellenök, és törüljem el őket: Téged azonban nagy néppé teszlek" (2Móz 32:10). Izrael népe — különösképpen a velük jött elegy nép — hajlamos volt az Isten elleni lázadásra. Vezetőjük ellen is mindig zúgolódtak és gyakran megszomorították őt hitetlenségükkel és nyakasságukkal. Nem kétséges, hogy nagyon fáradságos és nehéz feladat volt az ígéret földjére való elvezetésük. Bűneikkel máris átléptek Isten türelmének határát, és az igazság megkövetelte eltörlésüket. Az Úr ezért elhatározta megsemmisítésüket, és Mózesből szándékozott hatalmas nemzetet létrehozni. PP 276.2

Ha Mózes idején nem jött volna ki Egyiptomból vegyes sokaság, az Exodus Mozgalom néhány héten belül bejuthatott volna az ígéret földjére. De mivel a Mozgalom próbája során sokan követték őket, akiknek szelleme eltért Káleb és Józsué szellemétől, a Mozgalom negyven évvel elmaradt a tervtől az ígéret földjére való bejutás terén!

Szerda szeptember 10

Isten jogos haragja

Olvassa el az Exodus 32:9–29-et. Hogyan reagált Mózes Isten fenyegetésére, hogy elpusztítja Izráelt?

„[...] hagyj békét nékem (...) hadd [...] törüljem el őket.” Ezek voltak Isten szavai. Ha Istennek az volt a szándéka, hogy elpusztítja Izraelt, vajon ki esedezhetett volna értük? Nagyon kevesen lennének olyanok, akik nem hagynák a bűnösöket sorsukra. Nagyon kevesen lennének olyanok, akik nem cserélnék fel boldogan a gürcöléssel, teherrel, áldozattal, hálátlansággal együttjáró sorsukat egy könnyű és megbecsült életre, amikor Isten maga kínálja fel ezt a lehetőséget nekik.PP 276.3

Mózes azonban Isten haragjában is reményt látott. Isten szavai ezek voltak: „Hagyj békét nékem.” Mózes ezt nem közbenjárása megtiltásának, hanem bátorításának értette. Arra következtetett, hogy semmi más, hanem csak az ő [Mózes] imája mentheti meg Izraelt. Mert Isten megkíméli népét, ha valaki imádkozik érte. Mózes könyörgött az Úrhoz, és ezt mondta: „Miért gerjedne Uram a te haragod néped ellen, amelyet nagy erővel és hatalmas kézzel hoztál vala ki Egyiptomnak földéről?” (2Móz 32:11). PP 277.1

Isten tudtára adta, hogy Ő is megtagadta népét. Úgy beszélt róluk mint: „[...] a te néped, amelyet kihoztál Egyiptom földéből” (2Móz 32:7). Mózes azonban alázatosan lemondott népe vezetéséről. Izrael népe nem az övé, hanem Istené: „Miért gerjedne Uram a te haragod néped ellen, amelyet nagy erővel és hatalmas kézzel hoztál vala ki Egyiptomnak földéről? Miért mondanák az egyiptomiak” — érvelt Mózes — „mondván: Vesztökre vivé ki őket, hogy elveszítse a hegyek között és eltörülje őket a föld színéről?” (2Móz 32:11-12). PP 277.2

Néhány hónap telt el azóta, hogy Izrael elhagyta Egyiptomot Szabadulásuk híre elterjedt az őket körülvevő népek és nemzetek között. Félelem és rettenetesen rossz előérzet fogta el a pogány népeket. Mindnyájan azt figyelték, vajon Izrael Istene mit tesz az Ő népéért. Ha most Isten elpusztítaná Izraelt, ellenségeik ujjonganá- nak, és Isten meg lenne gyalázva. Az egyiptomiak azt állítanák, hogy az ő vádjaik igazak voltak, mert ahelyett, hogy áldozatot mutattak volna be Istennek, maga a nép lett az áldozat. Nem mérlegelnék Izrael bűneit; annak a népnek a törvényszegését, amelyet Ő, az Úr olyan feltűnő módon kitüntetett, és amely nép mégis szégyent hozott az ő nevére. Milyen nagy felelősség nyugszik azokon, akiket Isten megtisztelt azzal, hogy dicsőségessé tegyék az Ő nevét a földön. PP 277.3

Amikor közelebb értek a táborhoz, meglátták, hogy a nép táncol és ujjong a bálvány körül. Pogány tivornya jelenete tárult szemük elé, az egyiptomi bálványimádó ünnepségek utánzata, ami egyáltalán nem hasonlított Isten ünnepélyes és tisztelettel teljes imádatához. Mózest teljesen megrendítette ez a látvány. Éppen most érkezett Isten dicsősége jelenlétéből. Bár Isten tudtára adta, hogy mi történik a hegy lábánál, mégis váratlanul érte ez a szörnyű kép, Izrael lealjaso- dásának rettenetes valósága. Izzó harag támadt szívében. Hogy kimutassa népe bűne iránt érzett irtózatát, földhöz vágta a kőtáblákat, amelyek széttörtek az egész nép szeme láttára. Így fejezte ki azt, hogy mivel az izraeliták ezzel a tettükkel megszegték Istennel való szövetségüket, Isten is felbontotta velük kötött szövetségét. PP 278.2

Miután Mózes belépett a táborba, átment a dorbézoló tömegen, megragadta a bálványt és a tűzbe vetette. Azután porrá zúzta azt, és a port beleszórta a hegyről lefolyó patakba, majd a népet megitatta a patak vizéből. Mózes így mutatta meg annak a bálványistennek teljes értéktelenségét, amelyet imádtak. PP 278.3

Csütörtök szeptember 11

Közbenjárás

Olvassa el az Exodus 32:30–32-t. Meddig ment Mózes a bűnösökért való közbenjáró imájában?

Mózes azonban Isten haragjában is reményt látott. Isten szavai ezek voltak: „Hagyj békét nékem.” Mózes ezt nem közbenjárása megtiltásának, hanem bátorításának értette. Arra következtetett, hogy semmi más, hanem csak az ő [Mózes] imája mentheti meg Izraelt. Mert Isten megkíméli népét, ha valaki imádkozik érte. Mózes könyörgött az Úrhoz, és ezt mondta: „Miért gerjedne Uram a te haragod néped ellen, amelyet nagy erővel és hatalmas kézzel hoztál vala ki Egyiptomnak földéről?” (2Móz 32:11). PP 277.1

Isten tudtára adta, hogy Ő is megtagadta népét. Úgy beszélt róluk mint: „[...] a te néped, amelyet kihoztál Egyiptom földéből” (2Móz 32:7). Mózes azonban alázatosan lemondott népe vezetéséről. Izrael népe nem az övé, hanem Istené: „Miért gerjedne Uram a te haragod néped ellen, amelyet nagy erővel és hatalmas kézzel hoztál vala ki Egyiptomnak földéről? Miért mondanák az egyiptomiak” — érvelt Mózes — „mondván: Vesztökre vivé ki őket, hogy elveszítse a hegyek között és eltörülje őket a föld színéről?” (2Móz 32:11-12). PP 277.2

Néhány hónap telt el azóta, hogy Izrael elhagyta Egyiptomot Szabadulásuk híre elterjedt az őket körülvevő népek és nemzetek között. Félelem és rettenetesen rossz előérzet fogta el a pogány népeket. Mindnyájan azt figyelték, vajon Izrael Istene mit tesz az Ő népéért. Ha most Isten elpusztítaná Izraelt, ellenségeik ujjonganá- nak, és Isten meg lenne gyalázva. Az egyiptomiak azt állítanák, hogy az ő vádjaik igazak voltak, mert ahelyett, hogy áldozatot mutattak volna be Istennek, maga a nép lett az áldozat. Nem mérlegelnék Izrael bűneit; annak a népnek a törvényszegését, amelyet Ő, az Úr olyan feltűnő módon kitüntetett, és amely nép mégis szégyent hozott az ő nevére. Milyen nagy felelősség nyugszik azokon, akiket Isten megtisztelt azzal, hogy dicsőségessé tegyék az Ő nevét a földön. PP 277.3

Milyen nagy gonddal kellene őrizkedniök attól, hogy ne kövessenek el olyan bűnt, amely Isten ítéletét vonja rájuk és óvakodniuk attól, hogy szégyen érje Isten nevét. Amikor Mózes közbenjárt Istennél Izraelért, félénksége feloldódott mély felindultságában és szeretetében azokért, akikért Isten vezetésével olyan sok mindent megtett. Az Úr meghallgatta könyörgését, és elfogadta önzetlen imáját. Isten próbára tette szolgáját. Megpróbálta tévelygő és hálátlan népe iránt érzett hűségét és szeretetét. Mózes nemesen hordozta el ezt a próbatételt. Izraelért való fáradozása nem önző indítékból fakadt. Isten választott népének jóléte drágább volt számára saját személyes méltóságánál. Még annál a kiváltságnál is drágább volt, hogy atyjává válhatott volna egy hatalmas nemzetnek. Isten meg volt elégedve Mózes hűségével, szívének egyszerűségével és becsületességével, és mint hűséges pásztorra, rábízta azt a nagy feladatot, hogy Izraelt az ígéret földjére vezesse. PP 277.4

Péntek szeptember 12

További tanulmányozásra

Az a tény, hogy Isten Áront magasan a nép fölé helyezte, megáldotta és megtisztelte, mindennél förtelmesebbé tette bűnét. Áron volt „az Úr szentje” (Zsolt 106:16). És éppen ő készítette el a bálványt és rendelte el az ünnep megtartását. Áron volt az, akit Isten arra jelölt ki, hogy ő legyen Mózes szóvivője, és akiről ilyen tanúbizonyságot tett: „Tudom, hogy ő ékesen szóló” (2Móz 4:14). Éppen ez az ember nem akadályozta meg a bálványimádókat istenkáromló szándékuk végrehajtásában. Ez az ember, akit Isten arra használt fel, hogy ítéletet mondjon az egyiptomiak és isteneik felett, nyugodtan hallgatta az öntött bálvány előtt elhangzott kijelentést: „Ezek a te isteneid Izráel, akik kihoztak téged Egyiptom földéről” (2Móz 32:4). PP 279.1

Áron volt az, aki ott volt Mózessel a hegyen és látta az Úr dicsőségét, és tudta, azt nem lehet megformálni. Mégis ő volt az, aki az isteni dicsőséget felcserélte az ökör képmásával. Áron, akire Isten rábízta a nép kormányzását — Mózes távollétében — volt az az ember, aki jóváhagyta a nép lázadását. „Áronra is igen megharagudt vala az Úr, és el akará őt is pusztítani” (5Móz 9:20). Válaszul Mózes komoly könyörgésére Isten megkímélte Áron életét.

Miután pedig Áron bűnbánatot tartott nagy bűnéért és megalázkodott, újból elnyerte Isten kegyelmét. PP 279.2

Ha Áronnak lett volna elegendő bátorsága ahhoz, hogy kiálljon Isten ügye mellett, tekintet nélkül a következményekre, akkor megakadályozta volna a nép hitehagyását. Ha tántoríthatatlanul fenntartotta volna Isten iránti hűségét; ha emlékezetükbe idézte volna a Sinai hegy lábánál átélt veszélyeket és figyelmeztette volna őket az Istennel kötött szövetségük ünnepélyes fogadalmára, akkor engedel-meskednek Jahve törvényének, akkor a bűn elkövetését megakadályozta volna. A nép kívánságaival szemben tanúsított engedékenységével, a magabízó nyugalommal, amellyel terveiket megvalósította, messzebb vitte őket a bűn útján, mint ahogy előzetesen gondolták. PP 279.3

Amikor Mózes visszatért a táborba és felelősségre vonta a lázadókat, akkor szigorú dorgálásai és méltatlankodásai, amelyeket a törvény tábláinak összetörésével nyilvánított ki, éles ellentétben álltak testvére kellemes beszédével és méltóságteljes viselkedésével. A nép természetesen Áron mellé ált. Áron a maga igazolása érdekében a népet igyekezett felelőssé tenni saját gyengeségéért és azért, hogy engedett követelésüknek. A nép csodálta Áron gyengeségét és türelmét. Isten azonban nem úgy lát, ahogy az emberek látnak. Áront engedékeny lelkülete és a nép tetszésének elnyerése iránti vágya vakká tette az elkövetett szörnyű bűnnel szemben, amelyet magatartásával jóváhagyott. Befolyása bűnbe vitte Izraelt, s ez ezrek életébe került. Milyen ellentétes ezzel Mózes eljárása, aki miközben hűségesen végrehajtotta Isten ítéletét, megmutatta, hogy számára Izrael jóléte drágább saját jóléténél és életénél. PP 280.1

Mindazon bűnök közül, amelyeket Isten meg akar büntetni, egyik sem olyan súlyos Isten szemében, mint azok, amelyek másokat bűn elkövetésére vesznek rá. Isten szolgái a bűn hűséges feddésével bebizonyítják Isten iránti hűségüket, bármennyire fájdalmas lehet is számukra ez az eljárás. Azok, akiket Isten megbízatással tisztelt meg, nem lehetnek gyengék, vagy engedékenyek, a körülményekhez alkalmazkodók. Ne törekedjenek önmaguk magasztalására, ne térjenek ki a kellemetlen kötelességek teljesítése elől, hanem tántoríthatatlan hűséggel Isten munkáját végezzék. PP 280.2

Mózes imáját Isten meghallgatta és megkímélte Izraelt az elpusztulástól. Hitehagyásukat azonban feltűnő módon kellett megbüntetni. Azt a törvénytelenséget és engedetlenséget, amelyre Áron vezette őket, hamar és gyökerestől el kellett fojtani, mert lázadásba torkollva helyrehozhatatlan romlásba döntötte volna a népet. A gonoszt elrettentő szigorúsággal ki kell irtani. A tábor kapujában megállva Mózes így kiáltott a néphez: „Aki az Úré, ide hozzám!” (2Móz 32:26). Azoknak, akik nem vettek részt a hitehagyásban, most Mózes jobb oldalán kellett állniuk, azoknak, akik bűnösök voltak, de megbánták bűnüket, a bal oldalán. Engedelmeskedtek a parancsnak. Kitűnt, hogy Lévi törzse nem vett részt a bálványimádó istentiszteleten. A többi törzsek tagjai közül is nagyon sokan voltak olyanok, akik — bár vétkeztek — de most kifejezték bűnbánatukat. Egy nagy csoport azonban, amely leginkább a gyülevész népből tevődött össze, — és amely különösképpen szorgalmazta a borjú elkészítését, makacsul kitartott a lázadás mellett. Az „Úr, Izrael Istene” nevében Mózes megparancsolta azoknak, akik a jobb keze felől álltak, akik tisztán tartották magukat a bálványimádástól, hogy kössék fel kardjaikat és öljék meg mindazokat, akik kitartottak a lázadás mellett. „[...] és elhulla azon a napon a népből úgymint háromezer férfiú” (2Móz 32:28). Tekintet nélkül a rangra, rokonságra vagy barátságra, akik a hitehagyás gonoszságának értelmi szerzői voltak, mind levágattak. Mindazokat azonban, akik megbánták bűnüket és megalázkodtak, megkímélték. PP 280.3

További tanulmányokért forduljon bizalommal:

WhatsApp: (+49)157-508-25-635, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org